

Egy hatodikos nindzsa naplója

MARCUS EMERSON

Marcus Emerson,
Noah Child és Sal Hunter

Egy hatodikos nindzsa naplója

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2016

Gyermekeimnek...

Ó, a nindzsák élete! Tudom, mit gondoltok: a nindzsák élete veszettül izgalmas, csupa rejtély meg örült karate-mozdulat és fákon ugrálás. És ez igaz is. Nem fogok hazudni, nindzsának lenni tényleg *fantasztikus*.

Ám ez nincs mindig így.

Talán meglepő, de a nindzsák sokszor nem éppen jófiúk. Én csak tudom, oké? Bár addig én sem sejtettem, amíg közjük nem keveredtem. Pedig ahogy visszagon-dolok, hamarabb is észrevehettem volna a figyelmeztető jeleket. Ismeritek a mondást: utólag könnyű okosnak lenni.

Ez az én történetem, a naplóm, vagy mondjuk úgy: a *krónikám*. Úgy érzem, le kell írnom a történeteket, hogy mások elolvassák és okuljanak belőle. A történelmet tanulmányozni kell, és tanulni belőle, különben megismétli önmagát. És ezt nem hagyhatom.

A nevem Chase Cooper, és tizenegy éves vagyok.

Az a fajta, aki szeret képregényeket olvasni és régi horrorfilmeket nézni az apjával. Ha az utcán találkozunk, jobban jársz, ha kitérsz előlem. De csak azért, mert olyan csontos vagyok, hogy ha belém ütközöl, az fájni fog. Röhej, hogy a neten minden azzal van tele, hogyan csökkentsd a súlyodat, és hogyan szabadulj meg a zsírpárnáktól. Én meg képtelen vagyok gyarapodni egy kicsit, hogy meg tudjam védeni az életemet. Mostanában ugyan edzünk apával, amikor hazaér a munkából, de nem tudom tartani vele a tempót.

Szóval ha meglátsz, nem éppen a „veszedelmes nindzsa” fog az eszedbe jutni.

A suliban nem tartozom a menők közé, az tuti. Sosem volt barátnőm, és a tesiórán kívül sosem sportoltam. Bár

ez így nem igaz. Harmadikban benne voltam a focicsapatban, de miután egy sípcsontvédő eltalált, és eltört az orrom, kiléptem.

Szóval vézna vagyok és népszerűtlen. Mivel lehetne még fokozni a borzalmakat? *Kezdődik* az iskola. De várj! Még ezt is szorozd meg százzal – új srác vagyok a suliban!

A szüleim a nyáron úgy döntöttek, hogy a város másik végébe költözünk, egy kicsit nagyobb házba. Most komolyan, hogy lehetnek *ennyire* önzők? A ház nagyobb, de nekem lóttek.

Új helyre menni egy egész csorda új kölyköt jelent, akiket nem ismerek.

Oké, ez csak részben van így. Zoét ismerem, de ő nem igazán számít, mert ő az unokatesóm.

Szerencsére a tesióránk közös. Zoé meg is lepődött, amikor az első napon meglátott a tornateremben. Pontosan emlékszem: hétfő volt. Az a nap, amikor először pillantottam meg a nindzsákat a suliban.

– Chase? – nézett rám csodálkozva Zoé. Tornanadrágot viselt, és az iskola kabalájával díszített, ujjatlan pólót.

– Szia, Zoé!

– Jé, tényleg te vagy az! Mit keresel itt?

Iskolába járok, te hülye. Elsőre *ezt* akartam válaszolni, de aztán meggondoltam magam.

– Az volt a nagy ötlet, hogy erre a környékre költözünk, szóval mostantól ide fogok járni.

– Ez szuper! – nevetett Zoé. – Egy suliba járok az unokatesómmal! Jó buli!

Tudnod kell, hogy Zoé pizsok jól néz ki. Úgy festett akkor is, mint a modellek a tinimagazinok címlapján. Kizárt, hogy egy hozzám hasonló lúzerrel akarjon barátkozni, de tételezzük fel a legjobbakat!

– Aha, bitang jó lesz – sóhajtottam.

A tesitanár, Mr. Cooper sorra kipipálta a jelenlévőket. Végül elért hozzám és Zoéhoz.

– Jó reggelt, Zoé! – mondta, és kapart egy pipát a neve mellé a névsorban. Aztán rám nézett. – Téged hogy hívnak?

Zoé válaszolt helyettem.

– Ő Chase Cooper, az unokatesóm – magyarázta mosolyogva.

– Isten hozott a Bukowskyban, Chase! – üdvözölt Mr. Cooper, aztán Zoéra mutatott. – Nála jobb unokatesót el

sem lehet képzelni. Épphogy elkezdődött az iskola, és máris egy csomó délutáni foglalkozásra jelentkezett. Érdemes követni a példáját.

– Úgy lesz – válaszoltam, ám a mosolyom nem volt őszinte.

Ahogy Mr. Cooper továbbment, Zoé ismét hozzám fordult.

– Miért nem mondtad már korábban, hogy ide fogsz járni?

Megvontam a vállam.

– Nem beszélgettünk túl sokat, és nem jött fel a téma. Amúgy is alig találkozunk.

– *Minden hétvégén* találkozunk – fintorgott Zoé. – A két család minden vasárnap együtt reggelizik a parkban.

Ezzel nem tudtam vitatkozni.

– Csak kicsit zavarban vagyok.

– Nincs rá okod. Új iskolába kerülni mindig furcsa egy kicsit, de ez nem azt jelenti, hogy nem fogod megállni a helyed.

Nem akartam bevallani neki, hogy nemcsak zavarban vagyok, hanem meg is rémiszt az új iskola. Hogy nehezen szerzek új barátokat.

Arra vagyok ítélve, hogy a hátizsákom pántját markolva, leszegett fejjel loholjak végig a folyosón, remélve, hogy így nem tűnök föl egy kölyöknek sem, akinek indultkezelési problémái vannak.

Úgyhogy ebből semmit sem mondtam ki hangosan.

– Igazad van. Gondolom, csak izgulok az első nap miatt, érted.

Zoé szeme csillogott. Nem értette.

– Üdv a klubban. Mindenki átesik az első nap idegességén. Az apám mindig azt mondja, az uszodában akkor a leghidegebb a víz, amikor először beledugod a lábad, szóval jobb egyenesen beleugrani.

Nem voltam biztos benne, hogy értem, mit akar mondani, úgyhogy csak ezt hümmögtem:

– Ravasz.

Zoé balra fordult, és észrevett egy fiút, aki egyedül áll-dogált.

– Az ott Wyatt. Soha nem beszél senkivel. Magának való, mindig ilyen volt. Talán ezért nincs egyetlen barátja sem.

Wyatt alacsony srác volt. Hullámos fekete haját és sápadt bőrét egy vámpír is megirigyelhette volna. Úgy nézett ki, mint egy porcelánfigura.

– Próbált bárki *barátkozni vele?*

– Ami azt illeti, próbáltam veled beszélgetni tavaly, de rám se hederített – sóhajtott Zoe. – Elég bunkón viselkedett.

– Miért mondd el ezt nekem?

Zoé végigmért.

– Mert nem akarom, hogy te is ilyen legyél.

Mosolyt erőltettem az arcomra. Mire újra odanéztem, Wyatt már eltűnt.

– Beszálaltál már az adománygyűjtésbe? – váltott témát váratlanul Zoé.

– Adománygyűjtés? Nem is hallottam róla.

– Minden diáknak küldtek szórólapot a múlt héten. Ó, de ti csak most költöztetek be az új házba, igaz?

Bólintottam.

– Akkor talán valahol ott kallódott el a szórólap. Az a terv, hogy gyümölcsöt árulunk, úgy szerzünk pénzt. Már tíz ládával eladtam.

– Van valami fődíj? – kérdeztem. Az ilyeneken menő díjakat szoktak osztani, lézerpisztolyt, helikoptermodelleket, ilyesmit.

– Nincsenek egyéni díjak, de ha az egész iskola együtt több mint tízezer dollárt gyűjt össze, nyerünk egy iskolai kirándulást.

– Hová?

– Számít? – vont vállat Zoé. – A fő, hogy kiszabadulunk egy napra a suliból.

Rávigyorogtam az unokatesómra. Vagányabb volt, mint gondoltam.

Mr. Cooper kinyitotta a tornacsarnok oldalsó ajtaját. Hála istennek, mert a Zoéval folytatott beszélgetés

kezdett idegesíteni. A tanár kiment, kitámasztotta a lábával az ajtót, és mindenkit kiterelt, hogy foglaljuk el magunkat valami hasznos tevékenységgel.

Nagyszerű! Másra sem vágytam, mint egy kis testmozgásra.

Kint különböző lehetőségek közül választhattunk. Mr. Cooper láthatóan úgy gondolta, az első napot megkönnyíti magának, és hagyja, hogy azt csináljunk, amit akarunk.

Néhányan fociztak. Ketten kosaroztak. A többiek hozzám hasonlóan úgy döntöttek, hogy körbe-körbe sétálnak a futópályán. Ez volt a legkényelmesebb választás, nem kellett csapatokba szerveződni, és nem izzadtunk meg.

Naná, hogy Zoé focizni akart a barátaival, de végül mégis úgy döntött, inkább velem rója a köröket. Nem hozott túl nagy áldozatot, de ezt is értékeltem. Sok kicsi sokra megy.

– Mit akarsz tudni? – fordult hozzám.

Nem értettem a kérdést.

– Mire gondolsz?

– A sulira. Mit akarsz tudni erről a suliról? Gondolom, a legtöbb iskola hasonló, de kell lennie egy *csomó* különbségnek. Mit csináltál a régi iskoládban?

Egy pillanatra elgondolkoztam.

– Nem sok mindent. Rajzszakkörre jártam. Ennyi.

– Az klassz – válaszolta Zoé, és elkezdett szökdécselni a pályán. A húgomra emlékeztetett, aki szintén itt téblábolt valahol az épületben, és igyekezett beilleszkedni. Bár igazság szerint könnyebb helyzetben volt nálam, mivel még csak harmadikba járt. A legtöbb harmadikos azt

sem igazán tudja magáról, hogy létezik. Olyanok, mint egy-egy mesterséges intelligencia, amelyik még nem ébredt öntudatra.

Zoé izgatottan magyarázott, és a lelkesedése meglepő módon átragadt rám.

– Vagy száz dolgot lehet itt csinálni. Nem sok suliban van ennyi minden. A Bukowsky sulij büszke arra, hogy rengeteg választási lehetőséget kínál. Van mindenféle sportkör, csoport és klub, amihez csatlakozhatsz. Biztos, hogy rajzszerzőkör is van valahol. Segítek megkeresni.

Bólintottam, de a szemem sarkából valami mozgásra lettem figyelmes. A pálya mellett, ahol a legsűrűbb a bozót, megrezdültek az ágak. Megálltam, és egy másodpercig meredten bámultam, hátha megismétlődik, de nem történt semmi.

– Mi az? – kérdezte Zoé.

Tovább figyeltem a sűrű lombokat. Csak zöld levelek és sötét árnyékok kuszasága volt... és benne a legvilágosabb szempár, amit életemben láttam. Megdermedtem, és megdörzsöltem a szemem. Jól látok, vagy ez csak az első napok izgalma, amiről Zoéval beszélgettünk?

Mire újra felnéztem, a szempár eltűnt.

– Azt hiszem, én csak... – Elakadt a szavam, amikor Zoéra néztem. Az unokatesóm mögöttem állt, és tágra nyílt szemmel ugyanazt a pontot bámulta a fák közt, mint pár másodperce én.

– Te is láttad? – kérdezte.

Bizsergés futott végig a gerincem mentén.

– Láttam. Tudod, mi volt ez?

Zoé megrázta a fejét, és továbbindult a futópályán.

– Gyere, tűnjünk el innen! Nem akarom valami szörny gyomrában végezni.

Azzal tisztában voltam, hogy nem szörnyet láttam. Nem vagyok különösebben oda a rémisztgetős filmekért, de annyi ilyet néztem apával, hogy tudom, a szörnyek nem valódiak... vagy legalábbis azt *hiszem*, nem valódiak.

De abban a pillanatban nem éreztem vágyat, hogy bizonyítsam az elméletemet, szóval utolértem Zoét, és a tesióra hátralévő részében az osztálytársainkkal nevetgélünk. Bármi lesett is ránk a sűrűből, igyekeztünk elfeledkezni róla.

Ekkor még nem tudtam, de ez volt az első alkalom, hogy láttam egy nindzsát. Utólag már bármit megadnék, ha meg nem történtté tehetném azt a pillanatot, és továbbcsatláthatnék. Természetesen nem ez történt, a kíváncsiságom győzött.

Kedd, 10:30, tornaóra

Másnap Mr. Cooper ugyanúgy névsorolvasást tartott. Meglepődtem, mert emlékezett rám. Amikor hozzám ért, a nevemen szólított, és kipipált a névsorban.

Zoé még nem jött ki az öltözőből, ezért egyedül áll-dogáltam a tornateremben. Zsebre tett kézzel néztem, ahogy a többiek nevetgélnek és ugratják egymást, mielőtt elkezdődne az óra. Néhányan végigmértek, nem hallot-tam, mit mondanak, de szinte biztos voltam benne, hogy rólam beszélnek.

– Hé, *új fiú!* – szólalt meg egy hang mögöttem.

Megfordultam, és egy sápadt, magas sráccal találtam szembe magam. Hátranyalt barna haja vagy zsíros volt, vagy túl sok hajzselét használt.

– Én? – kérdeztem.

A srác széttárta a karját.

– Miért, látsz itt más *új fiút*?

Körülnéztem.

– Azt nem tudhatom.

– Persze hogy nem – válaszolta, és kezét nyújtott. – A nevem Brayden, és átmentél a teszten.

Megfogtam a hideg, nyirkos kezét. Undorító volt, de úgy döntöttem, kibírom.

Ez volt a második napom az iskolában. Nem akartam balhét... egyelőre.

– Az én nevem Chase Cooper. Miféle teszten mentem át?

Brayden vállat vont.

– Nem tudom. Csak meg akartam törni a jeget. Tudod, valamit mondani, hogy megtörjön... a jég.

Nagy észlény a srác.

– Örülök, hogy megismerhetlek.

– Én örülök, Chase. Milyen volt az első napod a suliban?

– Semmi különös – válaszoltam, és reméltem, hogy nem tud olvasni a gondolataimban. „Kérlek, menj el! Fura vagy és izzadt.”

– Aha – morogta Brayden, és összefonta a karját maga előtt. Megdermedt, akár egy szobor.

Mit akart ezzel mondani? Hogy ez nem volt valami fergeteges első nap? Hogy béna volt? Bárhogy is, nem izgattott, mert nem akartam tovább beszélgetni. Kínos csendben álltunk, csak néha néztünk egymás szemébe, azt találgatva, ki fog megszólalni először.

– Chase – szólalt meg Zoé mellettem –, gyere, sétáljunk megint a futópályán!

Braydenre néztem. Ahogy ott állt, olyan szomorúnak tűnt. Mivel alapvetően kedves srác vagyok, nem tudtam egyszerűen otthagyni.

– Jössz te is? – kérdeztem tőle.

Brayden szája lassan mosolyra húzódott. Ez volt a legremisztőbb dolog, amit életemben láttam.

– Persze!

Zoé nem csinált ügyet a dologból, úgy tűnt, ismeri Braydent.

– Szia, Brayden! Találtál vérfarkasokat mostanában?

– Nem, de nem azért, mert nem próbálkoztam.

A fiú hirtelen egy kicsit izgalmasabbnak tűnt a szememben.

– Vérfarkasok után kutatsz? – kérdeztem.

– Vérfarkasokra vadászom – pontosított Brayden határozott hangon. – *Vadászom rájuk.*

Na, ez a srác menő!

– És találtál már vérfarkast?

– Soha. Egyet sem.

– Talán majd egyszer – biztattam. Elég valószínűtlennek tűnt, hogy ez a fickó elfogjon egy vérfarkast, de ki vagyok én, hogy darabokra törjem az álmaid? – Gondolom, csak kitartóan kell próbálkozni – tettem hozzá.

Kiléptünk a tornacsarnokból. A napsütés úgy terült szét az iskola udvarán, mint egy forró, párás takaró. Piszok meleg volt. Zoé rögtön elkezdte legyezgetni magát a pólójával.

– Csodás! A nap hátralévő részében mindenki megizzad és bűzleni fog. Ez olyan *gusztustalan!*

Nevettem. Ahogy mondta, tényleg gusztustalannak tűnt. A családban Zoé adott a legtöbbit a tisztaságra, gyakran mosott kezet, és időnként az arcát is megtörölte.

A futópálya felé menet Brayden az imádott vérfarkasairól beszélt. Először nagyszerű volt, de nagyon gyorsan kezdett unalmassá válni. Újra meg újra elismételte, hogy milyen vérfarkasok élnek Wisconsinban, vagy valami ilyesmi. A srác egyszerűen képtelen volt befogni a száját.

Zoé úgy tett, mintha érdeklődve hallgatná. Néztem, ahogy mosolyog meg bólogat, és rádöbentem, mennyire nyilvánvalóan látszik, hogy nem figyel oda. Azon gondolkodtam, velem is csinálta-e már ezt. Bár nem volt jelentősége, mert nemigen beszélgettünk az iskolán kívül.

– Szóval ezért hiszi sok ember, hogy a vérfarkasok *Wisconsinban* élnek – fejezte be zihálva Brayden.

– Ez *csodás!* – válaszolta Zoé majdnem meggyőzően.

– Mit csinálsz, ha tényleg találsz egy vérfarkast? – kérdeztem.

– Hát, nyilván jó lenne találni egyet, mégis reménykedem, hogy ez sosem történik meg – válaszolta Brayden kis szünet után. – De ha egyszer elég közel kerülnék egy vérfarkashoz, először biztosan csinálnék egy képet. Ezért van mindig nálam a fényképezőgépem.

Miután elértünk a futópályához, Zoé a fák felé kezdett tekintgetni. Sok diák sétált a pálya túloldalán, és talán még többen cammogtak mögöttünk. Tudtam, hogy Zoé a tegnapi látott szempárt keresi. Mi lehetett az? Ekkor Braydenre pillantottam.

– Hallottál valami történetet arról, hogy mik élnek *ezekben* az erdőkben? – kérdeztem tőle.

Zoé azonnal felfigyelt. Összeráncolta a homlokát, és ha tört döfhetett volna a szívembe, tuti megtette volna.

– *Ezekben* az erdőkben? – kérdezett vissza Brayden. – Sosem hallottam semmi különösről. Miért? Láttál valamit?

Zoé a tekintetével figyelmeztetett, hogy hallgassak, de mivel családtag, úgy gondoltam, biztos meg fog bocsátani.

– Szemeket láttam, amik engem figyeltek. Zoé is látta.

– *Miért* mondasz ilyeneket? – szólt közbe Zoé. Aztán Braydenre nézett. – Ha beszélsz erről valakinek, azt mondd, hogy *Chase* látott valamit. Nem hiányzik, hogy jövőre a gimiben úgy emlegessenek, mint aki rémeket lát.

Brayden megvakarta a fejét.

– Valami figyelt titeket a fákról? Milyen színűek voltak a szemek?

– Kékek – válaszoltam. – Legalábbis, úgy *emlékszem*.
Brayden megdörzsölte az állát.

– Tudjátok... hallottam történeteket. De nem. Az lehetetlen.

Hirtelen Zoé is kíváncsi lett. Amint valami rejtéllyel került szembe, már nem játszott a menő csajt.

– Mi az, ami lehetetlen? Mit akartál mondani?

Brayden közelebb lépett a fákhöz. Zoéval természetesen követték. A vérfarkasvadász behajolt az ágak közé, és mormogott valamit maga elé, de nem értettem, mit. Furcsán hangzott. Mintha azt mondta volna... *nindzsák*.

És akkor benyúlt a fák közé. Sejtettem, mi fog történni, mert a filmekben ilyenkor mindig ugyanaz következik. A naiv marha bedugja a karját valami sötét helyre, és elveszíti.

– Várj! – kiáltottam, de már késő volt.

Braydent valami berántotta a fák közé. Egyetlen mozdulattal eltüntette. Olyan volt, mintha egy életre kelt árnyék felfalta volna. Épp csak megismertem a srácot, és máris megbántam, hogy találkoztunk.

Zoé a szájára szorította a kezét, és elfojtott egy sikolyt, amiről tudtam, hogy előbb-utóbb úgyis kitör majd. Mivel hibásnak éreztem magam a dologban, gondolkodás nélkül beugrottam az erdőbe Brayden után.

– Ne! – hallottam még Zoé kiáltását.

Amint a fák között földet értem, szorosan lehunytam a szemem. Rettegtem, hogy vajon miféle szörny les rám. Lehet, hogy Brayden elképzelése a vérfarkasokról helyes? És ha egy vérfarkas fog ott várni, a fogai között a félig széttépett fiúval? Alig mertem kinyitni a szememet.

De végül semmit nem láttam.

A terület üres volt. Nem voltak szörnyek, sem emberek, és Braydent sem láttam sehol. Körülnéztem, vajon távolabb, a fák közt látok-e valami mozgást, de ott sem volt semmi. Abban a pillanatban az ágak megrezdültek mögöttem. Azt hittem, kiugrik a szívem a helyéből, de megfordultam, hogy szembenézzek a támadómmal. A zűrzavarban el is feledkeztem Zoéről. Különös, mivel kevesebb mint tíz másodperc telt el azóta, hogy beugrottam a fák közé.

– Hol van Brayden? – suttogta Zoé.

– Nem tudom. És azt sem tudom megmondani, hová vitték.

– Vitték? *Kik?*

Vállat vontam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– A vérfarkasok, gondolom. Talán megelégtették, hogy olyan csapnivaló vadász, és a saját mancsukba vették az ügyet. Érted?! Mancsukba...

Rémes poén volt, de úgy voltam vele, talán segít, hogy Zoé jobban érezze magát.

Nevetett.

– Embervadászok... – gúnyolódott. – Pont a legfurább srácot rabolták el, hogy tanulmányozzák az embereket, nem? Nézd meg a talajt!

Engedelmeskedtem, de nem láttam semmit. Csak sáros, tocsogó földet, vagy *láp*ot, ahogy tudományosan nevezik.

– Mi van vele?

– Nincsenek nyomok. Még Brayden nyomait sem látni. Bármi kapta el, a srác biztosan próbált ellenállni, nem?

– Aha. Nem hiszem, hogy Brayden önként ment velük. És a nyomok eltüntetésére nem lehetett elég az idő, mert szinte rögtön utánaugrottam.

– Mit láttál, amikor beléptél a fák közé?

Másodszor is éreztem a gerincem mentén a borzongást.